

MICHEL GORIS: UIT KEURSLIJF VAN DE BANK

Het strakke keurslijf waarin hij bij ING als beleggingsadviseur werd geperst, paste Michiel Goris niet meer. In 2008 begon hij zijn eigen beleggingsfonds MM Fortune Fund.

TEKST: RONALD VAN GENDEREN; FOTO: MARK VAN DEN BRINK

Toen Michiel Goris als beleggingsadviseur bij ING begon, heeft hij van zijn hobby zijn werk gemaakt. De hoofdreden voor hem om daar toch mee te stoppen en zijn eigen fonds te beginnen, is dat hij naar eigen zeggen eigenwijs of beter gezegd, eigenzinnig is.

ZELF AAN DE KNOPPEN

“De beleggingsadvisering binnen de bank betekende ook steeds meer een rol van het verkopen van hapklare brokken en dat was voor mij niet meer passend. De persoonlijke vrijheid van een adviseur is tegenwoordig ingeperkt. Je bent steeds meer verkoper van bovenaf opgelegd beleid. En daarbinnen heb je maar een beperkt aantal smaken. Oorspronkelijk werden hoofdzakelijk huisfondsen aangeboden, maar dat is de laatste jaren steeds meer losgelaten. Onder het mom van ‘open architecture’ worden ook fondsen van derden aangeboden.

Het was voor mij bovendien een droom om zelf aan de knoppen te mogen zitten, zelf een fonds te beheren. Maar binnen fondsbeheer ben je bij ING ook weer gebonden aan beleid. Je hebt te maken met tracking errors waarbinnen je moet beleggen. Drie jaar geleden was voor mij het moment om het echt zelf te gaan doen.

Ik ben toen in mijn relatiekring gaan polsen of er interesse was. Ik heb zeg maar een rondje langs de velden gemaakt en kreeg toen redelijk wat toezeggingen. Dat gaf vertrouwen om te beginnen en 1 mei 2008 was ik klaar met de voorbereidingen. De beurs begon toen al te kraken en drie maanden later

stond de wereld in brand. Mensen die eerder hadden toegezegd, haakten ineens af. Het bedrag onder beheer was niet levensvatbaar. Dat ging om 3 à 3,5 miljoen euro. Sinds de start is niemand vertrokken en door de relatief goede resultaten groeit het nu richting de 10 miljoen euro.”

GEEN TOEZICHT AFM

“Ik heb niet de ambitie om een tweede Obama te worden. Ik wil een boetiek houden. Participanten wil ik persoonlijk kennen. Zij moeten mij rechtstreeks kunnen bellen en iedereen is welkom om langs te komen. Dat kan alleen als je een relatief kleine club hebt, dus maximaal vijfenzeventig tot honderd participanten. Daarom hanteer ik ook een minimale inleg van 100.000 euro. Dat is niet om de AFM buiten de deur te houden. Een fonds starten dat onder toezicht staat kost trouwens veel geld en daar staat weinig tegenover. Bovendien ben ik transparant over

mijn fonds. Eén participant heeft zelfs inzage in de portefeuille via internet en kan alle transacties inzien. Ik heb geen geheimen en iedereen mag zien wat ik doe. Eigenlijk zou iedere participant de mogelijkheid moeten hebben om mee te kijken.

Het beleggingsbeleid van het fonds is gebaseerd op drie poten. Allereerst is er geen beleggingsdwang. Ik hoef niet per se voor 100 procent te zijn belegd. Als de markt te duur is, dan kan ik in theorie volledig in cash gaan. Ten tweede geloof ik niet in spreiding. Fondsen die in honderd, honderdvijftig of zelfs driehonderd aandelen beleggen, volgen automatisch het marktgemiddelde. Die hebben geen toegevoegde waarde omdat ze op die manier hun kosten niet goedmaken. Ik beperk me tot vijftien tot dertig aandelen. Door de huidige volatiliteit van de markt zit ik nu wel aan de bovenkant van die range. Ik houd me bovendien niet aan de klassieke sectorverdeling.

Tot slot probeer ik te beleggen in dingen die ik begrijp en kan doorgronden. Ik beleg daarom bijvoorbeeld niet in opkomende landen en grondstoffen. Die expertise heb ik niet. Ik blijf liever dicht bij huis. De portefeuille is voor ongeveer 50 procent belegd in de Benelux, dan nog wat in Frankrijk en Duitsland en een klein beetje in de Verenigde Staten.”

EEN PARTICIPANT BELEGT IN MIJ

“Ik vind het belangrijk dat beleggers begrijpen wat ik doe. Dat ze kunnen inschatten wat de kansen van het fonds zijn en wat de risico's. Ik heb binnen het fonds de vrijheid om alles te kopen. Hoofdzakelijk aandelen, maar

